

TUCHTCOLLEGE VOOR DE KYNOLOGIE IN HOGER BEROEP

Zaaknummer: 20-032

Datum uitspraak: 21 juni 2021

In de zaak van:

XXXXXX

wonende te XXXXXX

verschenen in persoon

gemachtigde: XXXXXX

hierna te noemen: **appellante**

en

De vereniging naar Nederlands recht

**Vereniging Raad van Beheer op Kynologisch
Gebied in Nederland**

gevestigd en kantoorhoudende te Amsterdam

gemachtigde: mevrouw D.A. Schuitemaker LLB

hierna te noemen: **verweerder**

1. Het verloop van de procedure

- 1.1. Bij uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg van 18 november 2020 heeft het Tuchtcollege in eerste aanleg de aan appellante verweten gedraging bewezen verklaard en appellante daarvoor strafbaar geacht. Aan appellante is een geldboete opgelegd van € 1.000,00, bij niet tijdige betaling te vervangen door een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon voor een periode van 12 maanden en een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon opgelegd voor een periode van 12 maanden, geheel onvoorwaardelijk, de vervangende diskwalificatie daaronder niet begrepen.

- 1.2. Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief van 14 december 2020 tijdig hoger beroep ingesteld. Kern van het beroep van appellante houdt in dat appellante zich met de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg van 18 november 2020 niet kan verenigen en dat appellante het reglement heeft overtreden hetgeen te wijten is aan een gebrek aan wetenschap bij appellante. Voorts staat de opgelegde straf niet in verhouding met het vergrijp en de omstandigheden van de overtreding.
- 1.3. Het Tuchtcollege in hoger beroep heeft de zaak in hoger beroep ter zitting behandeld op 27 mei 2021, alwaar appellante in persoon met haar gemachtigde is verschenen en namens verweerder is verschenen mevrouw D.A. Schuitemaker LLB. Na de hoorzitting is de uitspraak bepaald.

2. De omschrijving van het verweten gedrag in eerste aanleg

- 2.1 Appellante wordt de volgende gedraging verweten:

Dat zij, eigenaar van een teef, genaamd XXXXXX, NHSB XXXXXX, en geboren op XXXXXX, heeft laten dekken, dan wel niet heeft voorkomen dat die teef is gedekt, waardoor die teef op of omstreeks 24 april 2020 een nest heeft gekregen waarmee tussen de geboortes van twee opeenvolgende nesten van deze teef geen termijn van tenminste 12 maanden zit.

3. Formele voorvragen

- 3.1. Per 1 juli 2020 is bij de Raad van Beheer een gewijzigd Kynologisch Reglement in werking getreden en ter nadere uitwerking daarvan een lijst met maximum sancties voor veel voorkomende vergrijpen ingevoerd. Op grond van het bepaalde in artikel VI.35 van het Kynologisch Reglement vormt deze lijst een onderdeel van dit reglement. Nu in het Kynologisch Reglement geen overgangsbepalingen zijn opgenomen, zijn zowel het gewijzigde Kynologisch Reglement als de lijst van maximum sancties op deze tuchtzaak van toepassing. Volgens de genoemde lijst geldt per genoemde datum van 1 juli 2020 voor een overtreding van artikel VIII.1 lid 5 van het Kynologisch Reglement als maximum sanctie: een geldboete van € 1.000,00 en een tijdelijke diskwalificatie van de persoon voor een periode van twaalf maanden, gevolgd door een proeftijd van twee jaar. Daarbij merkt het Tuchtcollege in hoger beroep op dat met het per 1 juli 2020 in werking getreden Kynologisch Reglement in artikel 70 van het Procesreglement Tuchtrecht als volgt

is bepaald: *“dat van elke uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg door zowel de veroordeelde, de verweerder als het bestuur hoger beroep kan worden ingesteld, met uitzondering van: (...) c. een opgelegde boete tot en met een bedrag van € 1.000,00”*. Op grond van deze bepaling zou appellante in beginsel niet in hoger beroep kunnen opkomen tegen de aan haar bij uitspraak van 18 november 2020 opgelegde geldboete van € 1.000,00.

Nu in de onderhavige uitspraak in eerste aanleg – naast de genoemde geldboete – ook een andere straf is opgelegd, te weten een tijdelijke diskwalificatie van de persoon, is het Tuchtcollege in hoger beroep evenwel van oordeel dat appellante ontvankelijk is in haar beroep.

4. De standpunten van appellante en verweerder in hoger beroep

4.1 Standpunt appellante

4.1.1 Appellante heeft in hoger beroep aangevoerd dat zij de teef genaamd XXXXXX op 14 september 2019 van een derde heeft overgenomen. Toen appellante de teef bij de vorige eigenaresse ging bezichtigen, vertelde de eigenaresse dat de hond weg moest omdat zij van de gemeente minder honden mocht houden. Er was ook een nest aanwezig dat op 26 juli 2019 is geboren. De pups waren aldus appellante op dat moment vier weken oud en lagen niet bij XXXXXX maar bij een andere teef. Appellante heeft daaruit gemeend te moeten concluderen dat de andere teef de moeder van het nest is dat is geboren op 26 juli 2019 en niet XXXXXX. Bij de bezichtiging had XXXXXX ook geen symptomen waaruit volgde dat zij recentelijk een nest had geworpen, aldus appellante. De veronderstelling van appellante is nadien ook niet gewijzigd toen zij XXXXXX en één pup uit voornoemd nest mee naar huis had genomen. Deze pup was zonder stamboom omdat van de vader de papieren nog in Engeland lagen. De voormalig eigenaresse van XXXXXX heeft ook nimmer – tot de onderhavige procedure – aan appellante aangetoond dat XXXXXX wél de moeder van dat nest is. Pas naar aanleiding van de onderhavige procedure is appellante bekend geworden met een verklaring van een dierenarts, welke dierenarts verklaart dat XXXXXX de moeder van het nest is dat is geboren op 26 juli 2019 en dat de dierenarts een nest heeft gechipt op 9 september 2020 (9 september 2019, *secretaris*). Uit deze verklaring van de dierenarts blijkt niet dat de dierenarts bij de geboorte of kort na de geboorte zelf heeft geconstateerd dat het een nest van XXXXXX betreft. Appellante heeft verder aangevoerd dat de gezondheid en het welzijn van XXXXXX nimmer in het geding zijn gebracht en dat

zij de beste bedoelingen had bij het fokken van een nest, hetgeen appellante heeft doen ondersteunen door een aantal getuigenverklaringen die zijn overgelegd. Omdat de teef fit en actief was heeft appellante ertoe besloten de hond op enig moment te laten dekken. Appellante concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroepschrift en vernietiging van de bestreden uitspraak, en verzoekt om compensatie in de proceskosten.

4.1.2. In eerste aanleg en ook in hoger beroep heeft appellante het haar verweten tuchtrechtelijk vergrijp, zoals beschreven in het klachtenformulier, erkend. Ter zitting heeft appellante haar bekennende verklaring uitdrukkelijk bevestigd en herhaald. Het beroep van appellante richt zich voornamelijk tegen de hoogte van de door het Tuchtcollege in eerste aanleg opgelegde straffen, samengevat een geldboete van € 1.000,00 en een tijdelijke diskwalificatie van haar persoon voor een periode van 12 maanden, geheel onvoorwaardelijk en dat appellante niet wist dat XXXXXX al een nestje had gehad.

4.1.3. Appellante stelt zich op het standpunt dat het Tuchtcollege in eerste aanleg bij vergelijkbare andere uitspraken steeds een lagere geldboete en een voorwaardelijke in plaats van onvoorwaardelijke diskwalificatie heeft opgelegd. Het Tuchtcollege in eerste aanleg heeft dat in de onderhavige uitspraak ook bevestigd. Volgens appellante heeft de straf grote consequenties voor haar en als gevolg van deze diskwalificatie mag appellante ruim één jaar niet deelnemen respectievelijk helpen bij wedstrijden binnen de rasvereniging waar zij lid van is. Verder heeft appellante aangevoerd dat zij nooit eerder een nest binnen twaalf maanden heeft gefokt en niet eerder het reglement heeft overtreden. Volgens appellante zou een geldboete van ongeveer € 500,00 en een voorwaardelijke diskwalificatie voor een periode van zes maanden met een proeftijd van twaalf maanden meer recht doen aan de situatie.

4.2. Standpunt verweerder

4.2.1. Verweerder heeft het Tuchtcollege in hoger beroep verzocht om de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg te bekrachtigen. Verweerder heeft daartoe aangevoerd dat appellante een onderzoekplicht heeft en daartoe een DNA-test had kunnen laten doen.

4.2.2. Ter zitting heeft verweerder aangevoerd dat het bij opeenvolgende nesten om de 12-maanden regel gaat en dat met een opvolgend nest 3 maanden eerder het om een forse overtreding van deze regel gaat. Reden waarom verweerder de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg met een onvoorwaardelijke diskwalificatie van 12 maanden kon begrijpen. Volgens verweerder zijn de aangehaalde uitspraken niet vergelijkbaar omdat het in die zaken om maar enkele dagen binnen de 12-maanden regel ging.

5. De beoordeling door het Tuchtcollege in hoger beroep

5.1. Bevoegdheid en ontvankelijkheid

5.1.1. Appellante is op haar verzoek door de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland het recht om een kennelnaam te voeren verleend, welke kennelnaam appellante ten tijde van het haar verweten gedrag nog voerde. Op grond daarvan is appellante onderworpen aan het tuchtrecht en de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland (artikel III.46 en artikel VI.1 sub c van het Kynologisch Reglement). Het Tuchtcollege in hoger beroep is dan ook bevoegd om kennis te nemen van het hoger beroep.

5.1.2. Appellante is tijdig in hoger beroep gekomen tegen de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg en het door appellante verschuldigde griffierecht voor het instellen van beroep is tijdig door verweerder ontvangen. Op grond van artikel 70 lid 7 Procesreglement Tuchtrecht van het Kynologisch Reglement is appellante dan ook ontvankelijk in haar beroep.

5.2. Het verweten gedrag

5.2.1. Appellante heeft het verweten gedrag bekend, welke bekentenis tot het bewijs heeft gebezigd. Het Tuchtcollege in hoger beroep is dan ook van oordeel dat appellante artikel VIII.1 lid 5 juncto artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement heeft overtreden, en dat appellante daarvan een tuchtrechtelijk verwijt als bedoeld in artikel VI.3 lid 1 van het Kynologisch Reglement kan worden gemaakt. Deze bewezenverklaarde gedraging is strafbaar op grond van artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement.

6. Bewezenverklaring

6.1. Op grond van de feiten en omstandigheden die zijn vervat in de hierna genoemde bewijsmiddelen in onderling verband en samenhang, komt het Tuchtcollege in hoger beroep tot het oordeel dat bewezen is dat appellante de verweten gedraging heeft begaan en, dat deze gedraging gekwalificeerd kan worden als een tuchtrechtelijk vergrijp in de zin van art. VIII.1 lid 5 juncto art. VIII.3 van het Kynologisch Reglement (2020).

6.2. Dat appellante heeft aangevoerd dat de hond weg moest en dat zij in de veronderstelling was dat een andere teef de moeder van het nest is dat is geboren op 26 juli 2019 en niet XXXXXX, en dat de dierenarts die het nest gechipt heeft niet zelf heeft geconstateerd dat het daadwerkelijk een nest van XXXXXX betreft, maakt dit niet anders. Gelet op die omstandigheden had het naar het oordeel van het Tuchtcollege in hoger beroep op de weg van appellante gelegen om nader onderzoek te laten doen naar de gezondheidstoestand van de hond alvorens met deze hond te fokken. Voorts is het aan appellante om bij twijfel over het ouderschap van een pup zonder stamboom daar onderzoek naar te laten doen en de vorige eigenaresse naar de ouderdieren te vragen. Appellante had ter verificatie van het moederschap van de pup naderhand bovendien een DNA-test kunnen laten doen. Naar het oordeel van het Tuchtcollege in hoger beroep komt het nalaten van enige vorm van moederschapsverificatie bij de pup dan ook geheel voor risico van appellante.

7. Bewijsmiddelen

7.1. Nu appellante het ten laste gelegde feit heeft bekend en door of namens haar geen vrijspraak is bepleit, volstaat het Tuchtcollege in hoger beroep met de navolgende opsomming van de bewijsmiddelen, als bedoeld in art. 64 lid 5 juncto art. 69 lid 3 van het Procesreglement Tuchtrecht:

1. de bekennende verklaring van appellante zoals afgelegd ter zitting in hoger beroep op 27 mei 2021;
2. de verklaring van appellante in het beroepschrift d.d. 14 december 2020;
3. de verklaring van appellante in het verweerschrift d.d. 5 oktober 2020 in eerste aanleg;

4. de verklaring van appellante in het verweerschrift d.d. 7 juni 2020 in eerste aanleg;
5. de kopie van de patiëntinformatie van de hond XXXXXX als bijlage bij het klachtenformulier van verweerder in eerste aanleg.

8. Strafbaarheid van het bewezenverklaarde

8.1. Er is niet gebleken van omstandigheden die de strafbaarheid van het bewezenverklaarde uitsluiten, zodat dit strafbaar is.

8.2. Het bewezenverklaarde levert het volgende tuchtrechtelijk vergrijp op:

Een teef mag niet worden gedekt als deze dekking tot gevolg heeft dat tussen de geboortes van twee opeenvolgende nesten van deze teef geen termijn van tenminste 12 maanden zit (artikel VIII.1 lid 5 van het Kynologisch Reglement).

8.3. Niet is gebleken dat aan appellante eerder een ter zake tuchtrechtelijk vergrijp een straf is opgelegd.

9. Strafbaarheid van appellante

9.1. Geen omstandigheid is aannemelijk geworden die de strafbaarheid van de appellante ten aanzien van het bewezenverklaarde uitsluit, zodat de appellante strafbaar is.

10. Oplegging straf of maatregel

10.1. Het Tuchtcollege in hoger beroep heeft bij het bepalen van de op te leggen straffen het volgende in ogenschouw genomen:

10.2. Het Tuchtcollege in eerste aanleg heeft in de uitspraak gemotiveerd waarom het de opgelegde straffen passend en geboden acht. Bij de beoordeling van de strafmaat is rekening gehouden met de ernst van de overtreding, de persoon van de appellante en de omstandigheden waaronder de overtreding heeft plaatsgevonden. Dit alles overwegend komt het Tuchtcollege in hoger beroep tot het oordeel dat een geldboete van € 1.000,00 en een geheel onvoorwaardelijke tijdelijke diskwalificatie van haar persoon voor een periode van 12 maanden passend en geboden is.

- 10.3. Het Tuchtcollege in hoger beroep is van oordeel dat de geldboete van € 1.000,00 en de geheel onvoorwaardelijke tijdelijke diskwalificatie van de persoon van appellante voor een periode van 12 maanden proportioneel is met de ernst van het tuchtrechtelijk vergrijp. Het college in hoger beroep neemt hierbij in aanmerking het feit dat, daar waar de norm is dat tussen de geboortes van twee opeenvolgende nesten van een teef tenminste 12 maanden zit, bij de genoemde teef binnen 9 maanden een nest is geboren na de geboorte van het vorige nest van deze teef. Daarmee heeft appellante de Welzijns en Gezondheidsbepalingen uit het reglement ernstig overtreden. Bij appellante is daarmee naar het oordeel van het Tuchtcollege in hoger beroep onvoldoende oog geweest voor de gezondheid en het welzijn van de hond. Daar komt bij dat appellante een ervaren fokker van honden is, waardoor zij aldus had moeten en had behoren te weten en acht had moeten slaan op de op haar van toepassing zijnde regelgeving van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland.
- 10.4. Voor wat betreft het verweer van appellante dat zij niet willens en wetens de verweten overtreding heeft begaan, merkt het Tuchtcollege in hoger beroep op dat voor het bewezenverklaring van de verweten gedraging geen opzet is vereist. Daarnaast houdt het college rekening met het feit dat appellante niet eerder voor een soortgelijke overtreding is bestraft, dat appellante ter zitting spijt heeft betuigd en heeft verklaard te hebben geleerd van haar fouten.
- 10.5. Het Tuchtcollege in hoger beroep ziet ook in hetgeen verder door de appellante is aangevoerd geen reden om tot een ander oordeel te komen dan het Tuchtcollege in eerste aanleg en zal de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg daarom bekrachtigen.
- 10.6. Gelet op het vorenstaande acht het Tuchtcollege in hoger beroep de navolgende straf passend en geboden.
- 10.7. Gelet op het verzoek tot compensatie van de proceskosten, wijst het Tuchtcollege in hoger beroep erop dat het Procesreglement Tucht recht niet voorziet in deze mogelijkheid.

11. De toepasselijke bepalingen

Zaaknummer: 20-032

Datum uitspraak: 21 juni 2021

11.1. De beslissing berust op artikel VIII.1 lid 5 juncto artikel VIII.3 van het Kynologisch Reglement.

12. De beslissing

12.1 Het Tuchtcollege voor de Kynologie in hoger beroep:

- verklaart zich bevoegd om van de tuchtzaak in hoger beroep kennis te nemen;
- verklaart appellante ontvankelijk in haar beroep;
- bekrachtigd de beslissing van het Tuchtcollege in eerste aanleg;
- ziet af van een compensatie in de proceskosten;
- bepaalt voorts dat op grond van artikel 68 Procesreglement Tuchtrecht van het Kynologisch Reglement de Fédération Cynologique Internationale (F.C.I.) van deze beslissing door het bestuur van de Raad van Beheer op de hoogte wordt gebracht.

Deze uitspraak is gewezen te Woudenberg op 21 juni 2021 door mevrouw mr. A.A. Jurgens-Boot, voorzitter, mevrouw mr. N.A. de Leon-van den Berg en de heer dr. G.J. van Essen, leden, in tegenwoordigheid van de heer A.J. van Koerten, secretaris.

Mevrouw mr. N.A. de Leon-van den Berg en de heer dr. G.J. van Essen, zijn buiten staat om deze uitspraak mede te ondertekenen.

De voorzitter,

De secretaris,

Mevrouw mr. A.A. Jurgens-Boot

De heer A.J. van Koerten